

În parc cu bunica

Samoila

Un copil,
Călare pe-o rață
Galben-albastră
Și plină de praf,
Se juca
În parcul din față
În timp ce bunica
Îi trăgea un perdaf.
Cine-l iubește,
Îl lasă în pace
Să zburde
Prin parc
La întâmplare
În timp ce în el
Plăcerea se umflă
Puternic
Când sare.
Îl vezi bucuros
De cele din jur,
Trece rapid
De la rață, la găscă
Și bară,
Ridicându-și un parc
În sufletul pur,
De care
Nimic nu-l separă.
Nu cere iertare
Și nici izbăvire,
Alergă-n zig- zag,
Julindu-și genunchii,
Nu-i pasă de vorbe
Cu iz de iubire
Când strigă temeinic
Fortându-și rărunchii.
Bunica ar vrea
Să-l ducă acasă,
Să-l spele pe mâini,
Pe haine,
Pe față,
Să-i dea să mănânce
Și,
Dacă o lasă,
Să-l culce-n speranța

POEZII ONLINE

Că uită de rață.
Copilul iubește
Un parc,
Nu-i pasă
De norme de viață
Sau priviri certărețe
Când este atent
La un arc de sub rață.